

ચોપડીમાં શું છે ?

મુંબઈની

1920

16-8-20

Reg. No. 255

શેઠાણી

રચી છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્તા.

લેખક-ભારતર ગોરવનલાલ ઝ્યેચં શાહ.

અમદાવાદી.

નીવાસી અમદાવાદ ઢાલની પોળ બહુચરાણ

માતાની ખડકીમાં.

હાલ મુકામ-સાગાતજાય રોડ-મુરત.

સંવત ૧૯૭૬ વ્રત ૨૦૦૦ આવૃત્તિ ૨ સને ૧૯૨૦.

મુરત ચક્રાના પુલપર ટાંકી પાંસે આવેલા "શંકર"

પ્રી. પ્રેસમાં નારાયણરાવ લક્ષ્મણવ નીકમે છાપ્યું.

કિંમત દોઢ આના.

મુંબઈની શેઠાણી

૨૭૫

દાહરો.

સ્વાધીન લખાણુજ મેં કર્યું પર આધીન છે એક
એ પરઆધીન સ્વાધીન કરો, તો દીસે નેકને ટેક

લેખક, આ ચોપડીના સર્વ હક પોતાને સ્વાધીન રાખ્યા છે.

લેખક-માસ્તર.

વાંચો.

વાંચો.

વાંચો.

 અંધારામાં અજવાળું

જો તમારે તમારાં બદકેલો (બ્યસનો) ત્યાગ કરવા
ધારતા હો તો

આ અમારી નાનકડી ચોપડી નામે

 ચંપાની કળી

ફક્ત એકજ વખત મંગાવી ખાત્રી કરો.

તાકીદ એ આનાની ટીકીટ બીડી મંગાવો.
લખો નીચેના શરનામે

પટેલ ભાઈલાલ દેશાઈભાઈ

ગોપીપુરા લીમડીકુઈ—મુરત.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૅપીરાઇટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૭૭૪ ગ્રંથીક

પુસ્તકનું નામ મુંબઈની ૨૦૬૫૦૧

વિષય ૨૪ : ૧

(દોહરો)

સ્થીતી છે સ્વામીની કેવી, કરે વિચાર ના નારી;
પતિનું લોહી પીવાને..., બને છે ડાકણી નારી;
બધી જાળજા છોડીને, ઘરેણાં વસત્રને મોહતી;
સ્થીતી સ્વામી તણી જોતાં, છતાં પણ તે નહિ હઠતી.

—:(રાગ ગઝલ.):—

શેઠાણી—અરે સ્વામી તમે મારા, ઘડાવો બંગડી ખારા;
વળી હીરા તણી ચુની, કહો તમ લાવશો ક્યારે.—૧.

શેઠ—અરે ખ્યારી હવે મારી, સુણાવું વાત હું સારી;
નથી પૈસા કને મારી, કહે તો શું કરું ખ્યારી.—૨.

શેઠાણી—ભગત કે દિનને આપો, છતાં અહિં આમ શું ભાખો;
ગમે તે આજથી કરીને, મને તો સર્વ આણી દો.—૩.

શેઠ—ભગત કે દિનને હું તો, જમાડું અન્ન ને પાણી;
વળી છે પાસ નહિ મારી, રૂપૈયા નોટ કંઈ મારી.—૪.

- શેઠાણી—રૂપૈયા ત્રીસ લાવો છો, વળી બીજા કમાઓ છો;
છતાં માથું હલાવો છો, કહો શું રીત એ સારી.—૫.
- શેઠ—અરય મુઝાઈ તણાં ભારી, વળી ને થઈએ આભરી;
કહે તો શું કરું પ્યારી, નથી કંઈ પાસ દ્રવ્ય ભારી.—૬.
- શેઠાણી—નહી લાવો તમે વહાલા, જરૂર હું જઈશ પીયર મારા;
પછીથી ચાલજો કરજો, વળી તેથીજ મારે શું.—૭.
- શેઠ—અરે રંડા કહું તુંજને, બતાવે બીક શું મુજને;
બલે જને પીયર તારા, થશે કંઈ હાલ મમ સારા.—૮.
- શેઠાણી—પીયર શું કાજ હું જાઉં, જડપથી ઝેર હું ખાઉં;
પછી વૈકુંઠમાં જાઉં, તહાં જઈ નામ હું કાઢું.—૯.
- શેઠ—હવે હાર્યો અરે વહાલી, કહું છું શીર હું ઢાળી;
વખત આવે સૌ થાશે, ધીરજ ધરને અરે પ્યારી.—૧૦.
- શેઠાણી—ખતે તો હાર તમ લેજો, ઝવેરીને જઈ કહેજો;
વીજાયતી નેડ જે સારી, બતાવો મુજને કાઢી.—૧૧.
- શેઠ—હશે ને દ્રવ્ય મમ પાસે, બધું લાવીશ હું સાથે;
જઈને શેઠને લાં હું, રૂપૈયા જઈતી લાવું છું.—૧૨.
- શેઠાણી—છોટો વહાલા હવે મારા, પચારો ત્રૈભથી પ્યારા;
જમાડું હોંશથી વહાલા, કહે કર જેડીને દારા.—૧૩.
- શેઠ—હવે તો શેઠ પાસે જઈ, રૂપૈયા લાવું છું હું અહિં;
પછી સાથેજ તુંજને લઈ, ફરીશું દીવ ચાહે તહીં.—૧૪.
- શેઠાણી—વદો છો શું અરે સાચું, કહો પ્યારા હવે મારા;
ખુલાસો હોંશથી માંગે, તમીને આપતી દારા.—૧૫.

- શેઠ—નિસાસો શું અરે નાખે, દીલાસો શું અરે આપે;
હશે જો ધશની મરજી, બધાં તે કષ્ટ છે કાપે.—૧૬.
- શેઠાણી—ન જાણું ધશ કે માતા, ન જાણું દેવ કે દેવી;
હશે જો હોથ મનમાં તો, કરે શું ધશ કે દેવી.—૧૭.
- શેઠ—સમય બહુ રાત્રીનો વિલો, નકામું શીર શું ફાડે;
થશે કામો સૌ સારાં, વૃથા તું શીદને ખોદે.—૧૮.
- શેઠાણી—કરો નાં કોઈ રજા સ્વામી, ઘટે નહિ આપને આવું;
હસાવી હેતથી દારા, ખુશીથી સાથમાં રેવું.—૧૯.
- શેઠ—ટકોરા બારતા વાગ્યા, ખરેખર ભોગ છે લાગ્યા;
છતાં પણ નિંદ ના આવે, હવે તો ભોગ છે લાગ્યા.—૨૦.
- સમય બહુ રાત્રીનો વીલો, હવે તે મોજથી સુતાં;
મળસકુ જાં થતાંમાં તો, વળી બન્ને જણાં ઉડ્યાં.—૨૧.
- શેઠાણી—ઝડપથી ચાહ પી લ્યોને, પછીથી ત્યાં તમે જાઓ;
રૂપૈયા રોકડા લઇને, ખુશીથી ઘેર તમ આવો.—૨૨.
- શેઠ—કરે શું વાદ ખોટો તું, ખરેખર હું બધું સમજું;
જઈને શેઠને ત્યાં હું, રૂપૈયા જલદી લાવું છું.—૨૩.
- શેઠાણી—ખરું પ્યારા તમે લાખો, જરાએ મર્મ ન રાખો;
વળી ગાડી તમે લાવો, હવે તો છે બધો દાવો.—૨૪.
- શેઠ—નહિ ગાડી મને જોઈએ, મને મોટર છે વહાલી;
ખુશીથી સાથમાં લઇને, જવું છે પાલવે પ્યારી.—૨૫.
- શેઠાણી—ખરેખર સત્ય જાણો છો, ખરી પ્રીતીજ રાખો છો;
સુતાં કે ખેલતાં વહાલા, વળી સ્વપ્નમાં આવો છો.—૨૬.
- શેઠ—રૂપૈયા રોકડા લેવા, જાઉં છું શેઠની પાસે;
હવે જો ફેરવ કંઈ મળ્યા, હવે તો સ્પષ્ટ હું કહેવો.—૨૭.

શેઠાણી—સવડ જો હોય સારો તો, કહેવા એક છે ધમ્મિ;
 નથી છત્રી અને મોજાં, લહેવા એજ છે ધમ્મિ.—૨૮.

શેઠ—ખરેખર છત્રી લાવીશું, વળી મોજાં અપાવીશું;
 વળી ચરમા અને ચોરીંગ, અધું સાથેજ લાવીશું.—૨૯.

શેઠાણી—હવે તો પૂજ્ય માનીને, તમોને હેતથી પુણું;
 વળી પરમાત્મા ધારીને, તમોને હોંશથી પુણું.—૩૦.

શેઠ—નહિ પરમાત્મા હું પૂજ્ય, નહિ ધમ્મર નહિ દેવા;
 જોઈ મે સ્વાર્થની બાજી, નહિ લેવા અરે દેવા.—૩૧.

લેખક—કહે આ દીન કરજોડી, લખેલું ધ્યાનમાં લાવો;
 સુધારો દેશમાં કરવા, ધર્મીજ નડમૂળથી કાઢો.—૩૨.

દીવ્ય રંભા

—:(ગઝલ):—

અરે મુંબઈ તણી નારી, સજી તેં ફેનસી સાડી;
 યારેના કરને ઝાલી, જતી તું પાલવે પ્યારી.—૧.
 ન રાખે દેશની પરવા, કરે શું નીચ તું કામો:
 પતીથી લઈ હવે નાણાં, કહે છે રંગ શું જમ્યો —૨.
 ઘણીની ધાક ના રાખે, ફરે તું પુર બપદમાં;
 કરે છે ચારથી ચારી. નચાવી નેત્ર ચારેમાં.—૩.
 પતીને દાખમાં રાખી, ફરે તું પૂર જોખનમાં;
 રહે તું રોફમાં ભારી, રહીને ચાર સોખતમાં.—૪
 બન્યા સ્વામી તમે મારા, થયા દિલદાર છો પ્યારા;
 મને સડી તમે વ્હાલા, અપાવોને કહું પ્યારા —૫.
 કહે જો ના જરા સ્વામી, તરત રંડા રીસાએ છે;
 પડારી પાય સ્વામીને, પછી રંડા મનાએ છે.—૬.
 સજો છે ડેસ બહુ સારો, વળી તે મોહ કરનારો;
 ચડાવી બુટ તે ચારો, બન્યો છે રોફ શું મારો.—૭.
 બતાવા રોફ ચાને, હમકતી ચાલ તે ચાલી;
 જોઈને તો પુકે કહેવા, બુઝ્યો આ દાંડી ચારી.—૮.

અલૌકિક નેણનાં બાણો, બુલાવે ચારનાં ભાનો;
 કડપથી ચાલ ચાલીને, કરે છે શુભ તે સાનો.—૯.
 વખત વીચારીને રંડા, કરે દર્શનનું બાનું;
 હમકતી ચાલ ચાલીને, બુલેશ્વરમાં ભરે પગલું.—૧૦.
 નીહાળી ચારને નજરે, ધીમેથી ચાલ ચાલે છે;
 લુંટાવા બહાર થોવનની, ઘણી મનમાં ડુલાએ છે.—૧૧.
 જરા આગળ જઈને તે, ઉભી રહે છે ધુંધટ તાણી;
 બતાવે ડાલ બીજાને, ઉભી છું આવતું જાણી.—૧૨.
 ચારોથી તે લઈ નાણાં, લુંટાવે માત્ર થોવનનો;
 ભરે પાછાં હવે પગલાં, ગ્રહીને માર્ગ તો ધરનો.—૧૩.
 વાંતેલી રાત જોઈને, પતી તેને હવે પૂછે;
 હમેશાં આટલી મોડી, કહે તું ક્યાંથી આવે છે.—૧૪.
 રાખીને મોંહ ફેંકાણે, ધીમે સ્વરેજ બોલે છે;
 થયાં દર્શન બહુ મોડાં, જુહું રંડા અડાવે છે.—૧૫.
 અડાવી જુહુંની બાજુ, પછી રંડા હરખાએ છે;
 રસોઈ કરતી વામાં, ઘણું મનમાં ડુલાએ છે.—૧૬.
 કહે છે પીયુ ચાલોને, રસોઈ હંશથી જમીએ;
 તમે જલદી પધારોને, જમીએ આપણે જોડે.—૧૭.
 ખરો અક્કલ તણો હીરો, દીસે છે હા પતી તેનો;
 જોઈએ નવ નવી મોજો, કહોને દોષ છે કેનો.—૧૮.
 આવી રીતે કહું બહાણા, પતીને છેતરે પ્યારી;
 બતાવો દોશ હે પ્યારા, કરી વીચાર તો મનથી.—૧૯.

લખાણુ આવુંજ લખવાને, કહે છે હાથ ના ખારો;
 છતાં પણ લખવું મુજને, પડે છે હું કહું ચારો.—૨૦.
 સમય સારો સીધાવીને, કરે છે નવ નવી સખીઓ;
 લઈને સાથ સખીઓને, ઉડાવે તે ઘણી મોજો.—૨૧.
 જોઈને કાચું બહુ નીચાં, સખીઓ નાજ પાડે છે;
 કરી કંઈ નવ નવી વાતો, ખીચારીને ફસાવે છે.—૨૨.
 કરી કંઈ ઢોંગ કે ધતુરા, સખીને છેક છેતરતી;
 કહું જો ના કરે સખી તો, ઘણી તે ધમકા દેતી.—૨૩.
 ફસાવી આજ સખીઓને, ઉડાવે ચારથી મોજો;
 ખેસારી વીકટોરીઆમાં તે, કહાં લઈ જાય છે જુઓ.—૨૪.
 સમય રાત્રી તણો જોઈને, હવે તે પાલવે જાતી;
 અમણુ સખીઓ ઘણી ઠગીને, ઘણી તે મનમાં મલકાતી.—૨૫.
 હવે તે પાલવા બંદર, સૌથી શ્રેષ્ઠ છે પ્યારા;
 ચલાવે ઢોંગ શું રંભા, લખું છું છું હવે પ્યારા.—૨૬.
 સમય થોડા તણી અંદર, જહાં બંદર તે આવ્યું;
 ઉતરવા જલદી સખીઓને, રંભાએ ઝટ સમજાવ્યું.—૨૭.
 સખીઓ શું બધું સમજે, કે રંભાના ચરિત્રો છે;
 નહિ તમ રજ ગભરાશો, અમે જલદીથી ઉતરીએ.—૨૮.
 સુણી સખીઓ તણાં વચનો, રંભા બહુ ખુશ તો થાતી;
 હજી સમજી નથી સખીઓ, જોઈ રંભા થતી રાજી.—૨૯.
 સમય સંધ્યા તણો થયો તો, સખી બે સાથમાં હોતી;
 બંદર જ્યાં આવી તો પહોંચ્યું, તણે કહું સાથમાં ઉતરી.—૩૦.

કહે રંભા સખીઓને, અહીં હવા નથી સારી;
 ધીમે પગલે તમે બંને, પુઠે કહું આવજો મારી.—૩૧.
 હતી સખીઓ કહું બે પણ, જરા મનમાં નહિ સમજ;
 રંભાની પુઠે કહું શાણા, બંને કહું ચાલવા લાગી—૩૨.
 સૌથી હું કહું પ્યારા, રંભા જલદીથી ચાલે છે;
 ધીમા પગલાં ભરી પ્યારા, પુઠે સખીઓજ ચાલે છે.—૩૩.
 ચાલી આવી રીતે પ્યારા, રંભા નીકળી પડી આધી;
 વીતેલી રાત જોતામાં, સખીઓને ખેંચી લાં લાગી.—૩૪.
 પ્રથમ માફક કહું પ્યારા, રંભા તો જલદી ચાલે છે;
 વિચારો કંઈ નવા કરતી, સખીઓ પુઠે ચાલે છે.—૩૫.
 આવી રીતે કહું પ્યારા, ત્રણે કક્ષાક બે ચાલ્યાં;
 છેવટે હું કહું જાલા, ત્રણે મેદાનમાં આવ્યાં.—૩૬.
 હવે મેદાનમાં તમને, જણાવું શું થયું તે તો;
 ફકડ ને ફાંકડો બનીને યુવાન ત્યાં એક બેઠો તો.—૩૭.
 રંભા તો ત્યાં લગી આવી, તેની પાસે જઈ ઉભી;
 કરેલી જે સખી મારી, પસન હું તેમને લાવી.—૩૮.
 સુણી રંભા તણાં વચનો, યુવાન જલદી થયો ઉભો;
 પ્રસન પ્રીયા કહાં છે તે, તમે જલદીજ બતલાવો.—૩૯.
 સુણી યુવાન તણાં વચનો, રંભા મનમાં ચર્ચી રાજ;
 કરી નખરાં ધણાં ન્યારાં, ધુણાવી ડોક કહું હાજ.—૪૦.
 યુવાન તો ક્યારેતો પ્યારા, ઉભો ચઢી બધે જુએ;
 કરે નજર એપાસે..., છતાં સખીઓ નહિ જુએ.—૪૧.

યુવાન કહું મનમાં સમજ્યો, મને રંભા ઉડાવે છે;
 કરી મશ્કરી તે મારી, મને ઉલ્લુ બનાવે છે.—૪૨.
 કરી વીચાર તે મનમાં, હવે રંભા થકી બોલ્યો;
 બતાવો મુજને હમણાં, કરેલી બે પસંદ સખીઓ.—૪૩.
 સુણી યુવાન તણાં વચનો, રંભા ત્યાં મર્મમાં બોલી;
 કરગરી હું કહું જહાલા, કરો ના મશ્કરી મારી.—૪૪.
 સુણી રંભા તણાં વચનો, યુવાન મનમાંજ અકળાયો;
 કરી મીઠજાથી બોલ્યો, હમોને જલદી બતલાવો —૪૫.
 મીઠજા બહુ ચ્હડી રંભા, હવે તે મર્મમાં બોલી,
 ઉભી પુઠે જુઓ સખીઓ, જરા તસ્દી લીઓ થોડી.—૪૬.
 યુવાન મનમાંજ અકળાઇ, હવે રંભા પ્રતી બોલ્યો;
 નજર મેંતો ઘણી નાંખી, છતાં દેખી નહિ સખીઓ —૪૭.
 સુણી યુવાન તણાં વચનો, રંભા મનમાંજ ગભરાઇ;
 કરી નજર ચોપાસે..., છતાં સખીઓ નહિ ભાળી.—૪૮.
 હવે તો હું કહું પ્યારા, બની આગળ શું ખીના;
 ખીન કહું ભાગમાં તમને, પ્રગટ હું તો કરીશ પ્યારા.—૪૯.

વિયપમાં મસ્ત રહેનારી વામા.

(રાગ-ઉકળતા લોહી જેવો.)

ફેશન અપ-ટુ-ડેટ બનાવી, ઠમ ઠમ કરતી ચાલે છે;
 નાનુક પગમાં ઝીણી ધુધરી, છમ છમ કરતી વાગે છે;
 ઝીણા વસ્ત્રે અંગ સજ્જતે, ફેશનમાં બહુ મહાલે છે;
 રોક નેઈ વિચારજ કરતાં, વેશ્યા સરખા લાગે છે.
 ચાલ આંગળની ચોરી વીનાના, ભાગ સહુ દેખાએ છે;
 ખુટ ચંડાવી પુલ ફેશનમાં, ચપળા ગુએ જાય છે;
 અમે ગાડીવાળા આજે, ગાડી તું મોડી લાવ્યો;
 ટાઈમ તણું ઉલંઘન કરીને, ગાડી કેમ મોડી લાવ્યો.
 ગાડીવાળો કહે નમીને, આજ મને મોડુંજ થયું;
 વિચાર હતો વેલાના તોપણ, વયમાં કૌતક એક થયું;
 ઠીક હવેથી તુંજને કહું છું, ટાઈમ નહિ મોડો કરતો;
 ચોપાડીની ઉપર આજે, ગાડી તું જલદી લેતો.
 ગાડીવાળો કહે નમીને, ભૂલ થઈ આજે મારી;
 ગાડી મારી ગુએ આજે, જાય છે કેવી વેલી;
 જલદી લેને કહી ચપળા, ગાડીમાં આવી બેઠી;
 ઉભો હતો હું ધણો દુર, પણ નજર ગઈ મારી પેરની.
 ચોપાડી આવતામાં ચપળા, ગાડીમાંથી હેડી મઠ;
 અમુક વખતે લખીશ સાહેબો, પાછળ શી હકીકત થઈ.

ફેશનની ફીશીયારી.

—:(રાગ ગઝલ-કવ્વાલી.):—

અરે સજ્જન શાણાઓ, અરજ કંઈ ઉર ધરેને;
 વધ્યો છે શોખ દુનીયામાં. હવે તેને સુધારેને;
 પહેરી ફેન્સી ચોળી..., જતી ઓરત ભુલેશ્વર;
 પછી તે ક્યાં કહો જતી, અરે તે જાણતો ઇશ્વર.
 અહા શું તેહની સાડી, અતિ બારીક મેં ભાળી;
 શોભામાં શું વધારો છે, કર મહી બંગડી કાળી;
 સુકોમળ અંગમાં એના, સુવાસીક અતરો મ્હેકે;
 ખરેખર દેખતાં સજ્જન, સહુ તો નાયકા કહે છે.
 વીસાર્યા દાંત હાથીના, ચડાવ્યા કાચ કંઈ ચીતે;
 જુના ધારા વીસારીને, નવા ધારા ગ્રહા પ્રીતે;
 અરે તે બંગડી માટે..., બીજને હસ્ત આપે છે;
 વિસારી છેક લજ્જને, બધી મર્યાદ લોપે છે.
 હવે કહો શું રહ્યું બાકી, વસાવ્યા ડ્રેસ લેડીના,
 ધરી છે હાથમાં છત્રી, પહેર્યા બુટ એડીના;
 મુગંધી તેલ ચોળીને છટાથી ફેશ ઓળીને;
 ચઢાવ્યા આંખ પર ચશ્મા, સુશોભિત વસ્ત્ર પહેરીને.
 અરે મમ પ્યારા બંધુઓ. સુધારાને વધારીને;
 અતિશય છુટ આપીને, ચડાવી છેક લાડીને;
 જુઓ અસલ તણી રીતી, વીચારો ધર્મ ને નીતી;
 કરો કંઈ કામ ભક્તીનાં. હૃદયમાં રાખીને પ્રીતી;
 કહે ગોશ્વન સુણો પ્યારા, હૃદયને લાગશે ખારા;
 હઠવવા આ કુધારાને, વચન આ માનજો મારા.

એક સદ્ ગ્રહસ્થની કર્ણભાજનક કથા.

—:(રાગ ગઝલ):—

સુધારાની મળ ન્યારો, જમાનો જાય છે સારો;
 જુઓને આ દશા યારો, અમારી આમ બાબત છે.
 જુઓ મુ'બદ્દી તણી નારી, બતાવે ડાળ તે બારી;
 ફરે થઈ રાયની રાણી, અમારી આમ બાબત છે.
 દયાળુ મા અને બાપો, લગન તો મહારાં કાધાં;
 હિસાબો તેહના આપુ, અમારી આમ બાબત છે.
 હતી અમ દેશની અંદર, અમારી પ્રેમદા પ્યારી;
 અમે અમ પાસ બોલાવી, અમારી આમ બાબત છે.
 કરું કોઈ જાતનો ઓર્ડર, નથી તે ધ્યાનમાં લેતી;
 ફરે તે થઈને મદમાતી; અમારી આમ બાબત છે.
 બધાંએ ધર તણાં કામે, અમે અમ હસ્તથી કરતાં;
 દુઃખી છે જીંદગી મારી, અમારી આમ બાબત છે.
 બરું મમ હસ્તથી પાણી, પછીથી ઉડતી રાણી;
 ચલાવે છે હુકમ શાણી, અમારી આમ બાબત છે.
 કરી દાતણ પછી ધરમાં, પદમણી પાટલે બેસે;
 પછીથી ચાહ તે માગે, અમારી આમ બાબત છે.
 ધરે વાસણ બધાં માંજુ, રસોઈ હાથથી રાંધુ;
 ફરે ભોજન પછી પત્ની, અમારી આમ બાબત છે,

કરી પત્ની તણી સેવા, દશે તો નોકરી જવું,
 પુરા પરતંત્ર ત્યાં થાવું, અમારી આમ બાબત છે.
 બધા આ કષ્ટને લીધે, દુઃખી મમ જીંદગી થાતી;
 બહું મરવું અરે એથી, અમારી આમ બાબત છે.
 મજા મુંબઈ તણી જોતાં, બધા ફેશન મહીં પડતાં;
 પછી પરતાઈને રડતા, અમારી આમ બાબત છે.
 પગાર પચીસ તો આવે, પ્રીયા પાંત્રીસ ખરચાવે;
 દયા દિલમાં નહિ લાવે, અમારી આમ બાબત છે.
 બતાવે દમ ધણો નારી, ચલાવે છે હુકમ શાણી;
 ફરે નીત્ય બાગમાં રાણી, અમારી આમ બાબત છે.
 મંગાવે અવ નવી ચીજો, અમારે લાભની ક્યાંથી;
 નથી પેદાસ કંઈ જોતી, અમારી આમ બાબત છે.
 ઘરેણાં અવનવા માંગે, વખત પર હાડકાં ભાંગે;
 કહે શું કામ પરણ્યાતા, અમારી આમ બાબત છે.
 દરદ નીત્ય નવનવું થાયે, રહું હું ઘેર જ્યાં સુધી;
 ફરે ઠણુકા ખરા ખોટા, અમારી આમ બાબત છે.
 પથારીમાં પડી રહેતી, મીઠાઈ મોજથી ખાતી;
 દુઃખી મમ જીંદગી થાતી, અમારી આમ બાબત છે.
 ભરું નીત્ય બીલ વૈદોનાં, છતાં સાજી નથી થાતી;
 ચલાવે ઢાંગ બહુ ખોટા, અમારી આમ બાબત છે.
 ખરીદી હાથથી કરતી, લખાવી નામ પર મારા;
 કહે બીલ ક્યાં થકી ભરવું, અમારી આમ બાબત છે.
 પથારી પ્રેમથી કરવી..., પ્રીયાની હાજરી ભરવી;

નથી નવરાસ પણુ પળની, અમારી આમ બાબત છે
 યુમાવી દેશની મુડી... અહીં પરદેશમાં આવી;
 છતાં ખુશ ના થઈ નારી, અમારી આમ બાબત છે.
 હતી અમ દેશની અંદર, બધાં એ કામ ત્યાં કરતી;
 નથી અહીં કોઈથી ડરતી, અમારી આમ બાબત છે.

૧૬:-પતિનું લોહી પીવાનું, તણુ દેખે તમે બે'નો;
 સ્થિતિ સ્વામી તણી બેતાં, ખોટાં શાને કરે દેલો,
 પતિના દાસમાં વસીને, રહેજો હું કહું બે'નો;
 સુખો સૌ પ્રાપ્ત કહું યાશે, જરૂર માનો તમે બે'નો.

લેખક:-માસ્તર.

તૈયાર છે ! ~~તૈયાર છે !!~~ તૈયાર છે !!!

ડોલતી દુનીયા

-:યાને:-

ખોલતો ઘંટ.

~~ખો~~ બે આનાની ટીકીટ ખીડી મંગાવો.

લખો:-માસ્તર ગોરધનલાલ એચ. શાહ.

અમદાવાદી.

લાગાતળાવ રોડ-મુરત.

